

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΑΝΤΕΛΙΝ

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ο Ρενέ ρώτησε την καμαριέρα από την πόρτα:

— 'Η κυρία επέστρεψε;

— "Όχι ακόμη, κύριε.

Ο Ρενέ φάνηκε σαν να ευχαριστήθηκε από την απάντησι που έλαβε. Κρατούσε στο χέρι του ένα μεγάλο μπουκέτο τριαντάφυλλα. Το πρόσωπό του έλαμπε από χαρά ενώ έμπαινε στην τραπεζαρία, χωρίς να βγάλη το καπέλλο του και το παλτό του, για να τοποθετήσει τα λουλούδια σ' ένα βάζο, στη μέση του τραπεζιού. Κατόπιν έκρυψε κάτω από την πετσέτα της γυναίκας του ένα μικρό, κομψό κουτί. Καμάρωσε λίγο τα τριαντάφυλλα, με χαμόγελο ευτυχίας στα χείλη και πέρασε στο σαλόνι. Έδωσε στην καμαριέρα το παλτό και το καπέλλο του, πήρε μια έφημερίδα και ξαπλώθηκε σε μια πολυθρόνα.

Η γυναίκα του μπορούσε τώρα νάρθη. «Όλα» ήταν έτοιμα...

Σε λίγο, το ρολόι του τοίχου σήμανε έφτά. Η Έρμινά δεν είχε ακόμα φανή. Ο Ρενέ δεν ανησύχησε. Ήξερε ότι η γυναίκα του επρόκειτο να επισκεφθή το απόγευμα μερικά φιλικά σπίτια και να κάνει μερικά ψώνια. Έξ άλλου, έβρεχε από το πρωί την ημέρα κείνη και ίσως η Έρμινά να έμεινε κάπου ώσπου να σταματήσει η βροχή...

Του κάκου, όμως, ο Ρενέ διάβαζε τους τίτλους των ειδήσεων της έφημερίδος... Δεν μπορούσε να καταλάβη τί έλεγαν, γιατί ο νους του γυρνούσε άλλοι... Ανυπομονούσε να ξαναδῆ την γυναίκα του, ν' αναπνεύση το άρωμά της. Προσπαθούσε να φαντασθῆ τῆ σκηνή που θα γινότανε σε λίγο. Τί έπρεπε να κάνη; Ν' άρπάξη άμέσως τῆν Έρμινά στην άγκαλιά του και να τῆν άρχιση στα φιλιά;... "Όχι, όχι! προτιμότερο ήταν να προσποιηθῆ τὸν άδιάφορο... Θα τῆν άγκάλιαζε άπλως από τῆ μέση, όπως πάντοτε, θα τῆν ώδηγοῦσε στην τραπεζαρία και θα τῆν άφηνε να σηκώση μόνη τῆς τῆν πετσέτα της —για να δοκιμάση τῆν ευχάριστη έκπληξι ν' ανακαλύψη τὸ δώρο του... Ο Ρενέ ένιωθε δυνατά ρίγη χαράς με τῆν σκέψι ότι ῆ Έρμινά θα έπεφτε τότε στην άγκαλιά του, με δακρυσμένα μάτια, μη γνωρίζοντας πῶς να τὸν ευχαριστήση για τὸ δώρο του...

Μά, πόσο άργοῦσε, Θεέ μου, να γυρίση ῆ Έρμινά! Ο Ρενέ άρχισε να βηματίζει νευρικά στο δωμάτιο. Κάθε τόσο πλησίαζε στο παράθυρο... Η βροχή δεν έλεγε να σταματήσει.

Ένα-δυό αυτοκίνητα πέρασαν βιαστικά από τὸν έρημο δρόμο...

Ξαφνικά, άκούστηκαν βήματα στη σκάλα. Ο Ρενέ άναγνώρισε άμέσως τὸ ταχύ και νευρικό βόδισμα τῆς γυναίκας του. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά στο στήθος του. Ξανακάθησε στην πολυθρόνα, πήρε τῆν έφημερίδα του και τῆν άνοιξε δλόκληρη μπροστά του, για να μην άντιληφθῆ ῆ γυναίκα του από τῆν έκφρασι τῆς φυσιογνωμίας του ότι συνέβαινε κάτι τὸ άσυνήθιστο...

Σε λίγο, χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας. Και ῆ Έρμινά μπῆκε στο σαλόνι, με ὕφος κουρασμένο.

— Καλησπέρα! εἶπε στὸν άντρα τῆς άνόρεχτα.

Πέταξε τῆ γούνα τῆς σ' έναν καναπέ και άρχισε να βγάλη τα γάντια τῆς, με άργες κινήσεις, χωρίς να ρίξη οὔτ' ένα βλέμμα στὸν άντρα τῆς. Τέλος, χωρίς να σηκώση τὸ κεφάλι τῆς εἶπε:

— "Άς φάμε γρήγορα... Οἱ Ντομπρά θα περάσουν να με πάρουν να πάμε στην "Όπερα...

— Θα βγῆς, λοιπόν, μετὰ τὸ φαγητό; ρώτησε ὁ Ρενέ με μελαγχολική φωνή. Κι' εἶπα πὸν νόμιζα ότι θα περνούσαμε μαζί τῆ βραδυά μας, κοντὰ στο τζάκι... Εἶχα μιὰ χαρά...

Η Έρμινά ξαπλώθηκε σε μιὰ βαθεία πολυθρόνα.

— Βλέπω, άγαπητέ μου, ότι δεν εἶσαι διόλου λογικός! εἶπε. Μιὰ φορὰ εἶπα κι' εἶπα να βγῶ έξω τὸ βράδυ και μοῦ

φέρνεις τὸν κατακλυσμό! Και ὅμως, τὸ ξέρεις πολὺ καλά ότι δεν μ' άρέσει να βγαίνω έξω μετὰ τὸ φαγητό... "Άλλ' οἱ Ντομπρά με προσκάλεσαν με τόση ευγένεια, ὡστε δεν μπόρεσα να τὸς άρνηθῶ τῆ χάρι αὐτῆ... Μήπως μοῦ εἶπες κι' εἶσα καμμιά φορὰ να πάμε στο θέατρο;... "Άν πάλι ὁ κύριος και αὐθέντης μου δεν θέλει να μ' άφήση να φύγω —πρόσθεσε σε εἰρωνικό τόνο— θα ὕποταχθῶ στην θέλησί του!...

Ο Ρενέ άφησε τῆν έφημερίδα να πέση από τα χέρια του.

— Μά τί εἶν' αὐτὰ πὸν λές τώρα, Έρμινά! Γιατί άνάβεις τόσο εύκολα;... Δεν έχω κατὰ νοῦ να σ' έμποδίσω να διασκεδάσης... Γιατί μοῦ παραπονέθηκες ότι δεν σε πηγαίνω στο θέατρο; Τὸ ξέρεις πολὺ καλά ότι τα βράδυα εἶμαι συνήθως άπασχολημένος... Σήμερα μονάχα τα κανόνισα εἶσαι ὡστε να μην έχω έργασια... Και ῆμουν χαρούμενος με τῆ σκέψι ότι...

— Καλά, καλά, θα μείνω εδῶ! τὸν διέκοψε άπότομα ῆ Έρμινά.

— Μά ὅχι, ὅχι, άγαπητή μου!... Δεν ὕπάρχει λόγος να μην πᾶς στο θέατρο... "Άς φάμε γρήγορα... Και όταν θάρθουν οἱ Ντομπρά...

— Εἶπα: θα μείνω εδῶ... Μοῦ κόπηκε τώρα ῆ διάθεσις να πάω στην "Όπερα!...

Και ῆ Έρμινά πέταξε θυμωμένη τα γάντια τῆς στην άλλη άκρη τὸ σαλονιού κι' έβγαλε τὸ καπέλλο τῆς. Ο Ρενέ τῆν έκύτταζε, περίλυπος και μελαγχολικός. Χάθηκε δια μιὰς ῆ χαρά πὸν πλημμυροῦσε πριν από λίγο τα στήθη του. Και ῆταν συγχρόνως ένκνευρισμένος με τῆν άνόνη αὐτῆ παρεξήγησι, ῆ ὁποία δημιουργήθηκε ξαφνικά και χωρίς σοβαρῆ άφορμή... Κάτι ῆθελε να πῆ, μά δεν ῆξερε οὔτε ὁ ἴδιος πῶς ν' άρχισῆ. Τέλος, ῆ Έρμινά διέκοψε πρώτη τῆν καταθλιπτική σιωπή.

— Καλά πὸν τὸ θυμήθηκα... εἶπε. Προσκάλεσα τὸν Πῶλ Μπεγκου νάρθη να φάμε αὔριο μαζί...

— "Ά!...

— Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ: ἄ!;

— "Απολύτως τίποτε, άγαπητή μου! τραῦλισε ὁ Ρενέ. Εἶπα: ἄ! ὅπως θα μπορούσα να πῶ: ὦ! ῆ εἶ!

Η Έρμινά τὸν έρριξε μιὰ θυμωμένη ματιά.

— Μήπως ῆχεις σκοπὸ να μοῦ κάνης καμμιά σκηνή ζηλοτυπίας; ρώτησε με προκλητικό τόνο...

Ο Ρενέ άφησε τὸ κεφάλι του να πέση στο στήθος του, χωρίς ν' άπαντήση. Μά τί εἶχε πάθει κείνη τῆν ῆμέρα ῆ γυναίκα του; Γιατί ζητοῦσε άφορμή να τὸν δυσαρεστήση, να μαλλῶση μαζί του; Πρώτη φορὰ φαινότανε τόσο νευρική και δύστροπη... Μιὰ τρομερῆ ὕποψια πέρασε ξαφνικά, σαν άστραπή, από τὸ μυαλό του και τὸν έκανε να νοιώση δυνατὸ πόνος στην καρδιά. Μήπως ῆ άνεξήγητη αὐτῆ νευρικότης τῆς Έρμινάς ῆταν τὸ άποτέλεσμα τύψεων πὸν θὰ τῆν βασάνιζαν ίσως για κάποιο παράπτωμά τῆς;... "Άλλ' ὁ Ρενέ έδιωξε τῆ σκέψι αὐτῆ από τὸ νοῦ του. "Όχι, ὅχι! Δεν ῆταν δυνατόν! Ποτέ ῆ Έρμινά δεν θα μπορούσε να κάνη τέτοιο πρᾶγμα... Η γυναίκα του ῆταν άπλούστατα κουρασμένη και ένκνευρισμένη από τα τρεχάματά τῆς στα μαγαζιά και στα διάφορα φιλικά σπίτια... Ναι, αὐτῆ μονάχα ῆ εἰρήγησις έπρεπε να δοθῆ στην δυσθυμία τῆς...

Μά ῆ Έρμινά συνέχισε, θυμωμένη για καλά αὐτῆ τῆ φορὰ:

— "Ά! άσχημη μέρα διάλεξες για να μοῦ κάνης σκηνές... Δεν φαντάζεσαι πόσο ένκνευρισμένη εἶμαι σήμερα... Έξ άλλου, άγαπητέ μου, σε προειδοποιῶ από τώρα ότι αν καταλάβω ποτέ ότι με ζηλεύεις, θα ζητήσω άμέσως διαζύγιο... Δεν θ' άνεχθῶ ποτέ ένα τύραννο πάνω από τὸ κεφάλι μου...

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

Τὰ λόγια της αὐτὰ ἦσαν μπάτσος γιὰ τὸν Ρενέ. Κιτρίνισε λίγο καὶ δάγκωσε τὰ χεῖλη του, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι.

Στὸ μεταξὺ, ἡ Ἑρμίνα σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα καὶ στάθηκε μπρὸς στὸ παράθυρο. Τὸ μεγάλο ρολόι τοῦ τοίχου σήμανε ὄχτώ. Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ τονίζη στὰ τζάμια τὸ μονότονο, μελαγχολικὸ τραγοῦδι της...

Τὸ ἀντρόγυνο πέρασε στὴν τραπεζαρία.

Τὸ φαί ἦταν σερβιρισμένο στὸ τραπέζι, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι εἶχε κρυώσει πια. Καὶ τὰ λουλούδια τοποθετημένα στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ ἐμοιαζαν σὰν νὰ καταλάθωναν ὅτι ἦσαν ἐντελῶς περιττά, ὕστερ' ἀπ' τὴ σκηνὴ πού μεσολάβησε.

Ἡ Ἑρμίνα ἔρριξε μιὰ ἀφηρημένη ματιὰ στὸ μπουκέτο.

— Μπα! τί εἶνε τὰ λουλούδια αὐτά; ρώτησε. Πῶς σοῦ ἦρθε ν' ἀγοράσης σήμερα ἄνθη;

Ὁ Ρενέ χαμήλωσε τότε τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε μὲ φωνὴ πού ἐμοιαζε μὲ λυγμό:

— Σήμερα, ἀγάπη μου, εἶνε ἡ πρώτη ἐπέτειος τῶν γάμων μας...

JEAN MADELINE

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΘΑΛΑΣΣΟΠΝΙΓΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 21)

Ἰκ, ὁ Κερβαρέκ, ὁ Ὄντρν, ὁ Κερνονέ, ὁ Τρέστ, ὁ Μορβάν... ὅλοι, ὅλοι, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Ζοζὸν λέ Γκάκ, ὁ μικρὸς μούτσος, τὸ μοναδικὸ ἀποκοῦμπι τῆς γαργιάς του, ζητούσανε ἀπεγνωσμένα βοήθεια!...

»Ενοιωθα δυνατὰ ρίγη στὴ ράχη μου... Κάπου - κάπου, μοῦ φαινότανε ὅτι ἀκούγα θήματα πίσω μου, σὰν νὰ με κυνηγοῦσανε τὰ φαντάσματα τῶν θαλασσοπνιγμένων... Καὶ ἀρχισα τότε νὰ ξεφωνίζω κι' ἐγὼ, γιὰ νὰ μὴν ἀκούω τις κραυγὲς τῶν ἄλλων... Σκαρφάλωνα στὶς βουνοπλαγιὲς κατακυλοῦσα στὰ χαντάκια, ἐπεφτα, σηκώνομουν, παραπατοῦσα, χωρὶς νὰ σταθῶ στιγμὴ!...

»Θεέ μου! τί τρομερὴ νύχτα!

»Τέλος, ἔφτασα σπίτι μου. Ἀπὸ μακρὰ διέκρινα ἕνα φωτισμένο παράθυρο. Ἡ μητέρα μου μὲ περίμενε, ἀνησυχώντας γιὰ τὴν ἀργοπορία μου. Ἡ πόρτα ἦταν μισάνοιχτη. Τὴν ἐσπρωξα ἀποτομα κι' ἔπεσα σχεδὸν ἀναίσθητος κάτω, ἐνῶ ἡ μητέρα μου ἀρχίζε νὰ με θρίζη... Νόμιζε πῶς ἦμουν μεθυσμένος...

»— Σῶπα, μάνα! τῆς εἶπα. Καλύτερα εἶνε νὰ μανταλώσης τὴν πόρτα, ν' ἀνάψης ἕνα κερί στὸ εἰκονοστάσι καὶ νὰ προσευχηθῶμε μαζύ... Ἡ «Κλοτίλδη» θρίσκειται σὲ κίνδυνο. Βούλιαξε!...

»Καὶ ξημερωθήκαμε, κάνοντας τὴν προσευχὴ μας, παρακλώνοντας τὸν Θεὸ νὰ λυπηθῇ τοὺς θαλασσοδαρμένους καὶ τίς φασίλιες τους... Μὰ ἡ «Κλοτίλδη» δὲν ξαναφάνηκε στὸ λιμάνι μας... Τὸ μικρὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ ἀκόμη περιμένει τὰ πτώματα τῶν θαλασσοπνιγμένων... Ἡ ψυχὴ τους μονάχα τριγυρνοῦν τὴν νύχτα σ' ἀγαπημένα τους μέρη, στὰ ρημαγμένα σπίτια τους, στοὺς χαλασμένους πύργους... Κ' ἡ θρῦση ποῦσκυφες νὰ πῆς νερὸ καὶ σ' ἐμπόδια, εἶνε πια στοιχειωμένη. Κανεὶς δὲν πίνει ἀπὸ δαύτη».

— Ἡ ἱστορία σου εἶνε πένθιμη, εἶπα στὸν Ἰώβ, ὅταν ἐκεῖνος τελείωσε τὴν ἀφήγησί του. Δὲν μπορῶ, ὅμως, νὰ καταλάβω πῶς ὕστερα ἀπὸ τὴν περιπέτεια αὐτὴ εἶχες κουράγιο νὰ ξαναμπῆς σὲ καράβι καὶ νὰ φύγης γιὰ τὴν Ἰσλανδία...

— Ἕνας θαλασσινοὺς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει πολὺν καιρὸ στὴ στεριά, μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἰώβ. Καλύτερα νὰ με φᾶνε τὰ ψάρια παρὰ τὰ σκουλήκια... Κι' ἐξ ἄλλου, ἔχω τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως νὰ συναντήσω καμμιά μέρα τὸν Γκουαντονέ καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους φίλους μου πού θαλασσοπνίγηκαν, ἴσως ξανασιμίζουμε στὴν ἀτέλειωτη ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας!...

ARMAND DAYOT

ΣΠΑΘΙΩΤΕΣ ΟΙ ΗΡΩΪΚΟΙ ΤΟΥΡΚΟΦΩΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 40)

τὰ χεῖρια... Φύγε τώρα ἀπὸ μπροστά μου!

Κρῶπου στὰ βάθη τῆς γῆς, στὴν κόλασι πού σὲ ξερασε... Ἀπὸ αὐριο, ὅμως, τὸ πρωὶ θ' ἀρχίσω νὰ σὲ κυνηγῶ, ὥσπου νὰ σὲ σκοτώσω γιὰ νὰ πάρω πίσω τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ μου!...

Τὸ αἶσθημα τῆς βεντέττας ἦταν πολὺ ἀνεπτυγμένο στοὺς Σπαθιώτες. Ἡ ἐκδίκησις ἦταν τὸ μοναδικὸ ὄνειρο πού τοὺς εὐφραине τὴν καρδιά. Ἐὰν κάποιος σκότωνε ἕνα Σπαθιώτη, οἱ συγγενεὶς τοῦ δολοφονημένου ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ θῦμα, ἐπιβάλλοντες τὴν ἴδια τιμωρία εἴτε στὸν κακοῦργο, εἴτε στοὺς πλησιέστερους συγγενεὶς του, ἐξαιρουμένων τῶν γυναικῶν. Ἐκεῖνος πού θὰ παρέβαινε τὴν φοβερὴ αὐτὴ ὑποχρέωσι, ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τοὺς ἄλλους δειλὸς καὶ ἄτιμος. Ἡ μανία τῆς ἐκδικήσεως ἔφτανε σὲ τέτοιο βαθμὸ δξύτητος, ὥστε συχνά, πολὺ συχνά, ἄτομα ξένα ἀνελάμβαναν νὰ πάρουν πίσω τὸ αἷμα τοῦ σκοτωμένου.

Ἡ κηδεὶα τοῦ σκοτωμένου γινόταν ἀμέσως, γιὰτι οἱ Σπαθιώτες πιστεύανε ὅτι ὅσες ὥρες ἔμενε ὁ νεκρὸς ἄταφος, τόσους μῆνες θὰ καθυστεροῦσε ἡ ἐκδίκησις του.

Ἐκ παραλλήλου ἡ φιλοξενία τῶν χριστιανῶν αὐτῶν θύμιζε πολὺ τὰ ὁμηρικὰ ἔθιμα. Ὅταν φιλοξενούσανε κάποιον, τοῦ ἔδιναν νὰ φάη καὶ νὰ πιῇ, πρὶν ἀκόμα τὸν ρωτήσουν ποῖος εἶνε, ἀπὸ πού ἔρχεται καὶ τί ἦρθε νὰ κάνη στὸ σπίτι τους... Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον τὸν φιλοξενούμενο πού δὲν θὰ δεχότανε νὰ φάη μαζύ τους. Θὰ θεωροῦσαν τὴν ἀρνησί του αὐτὴ μεγάλη προσβολὴ καὶ θὰ τὸν παραμόνευαν ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ —ὅταν δηλαδὴ θὰ ἔπαυε νὰ εἶνε ξένος τους— γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν τὸ λόγο...

Ὡς τὰ 1897 ζοῦσε στὴν Σπαθιά ἕνας γέρος, ὁ Ντίν (Κωνσταντῖνος) Ἀλλέγια, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν καταπληκτικὴ καὶ ἀνεξήγητη ἱκανότητα νὰ λή ἀκριβῶς, μὲχρι λεπτοῦ, τὴν ὥρα, ὅποτε καὶ ἂν τὸν ρωτοῦσανε, χωρὶς νὰ λαθῆψη οὔτε μιὰ φορά!... Οἱ προληπτικοὶ Σπαθιώτες σέβοντοῦσαν τὸ ζωντανὸ αὐτὸ ρολόι, ἐπειδὴ πίστευαν ὅτι συνεννοεῖτο μὲ τὰ πνεύματα. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ προκάλεσε καὶ τὴν προσοχὴ πολλῶν σοφῶν, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν μπόρεσαν ποτὲ νὰ ἐξηγήσουν τὴν μοναδικὴ αὐτὴν ἱκανότητα τοῦ Ντίν Ἀλλέγια νὰ ξέρη τὴν ἀκριβῆ ὥρα ὅχι μονάχα τὴν ἡμέρα (θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ ὅτι συμβουλευότανε τὴν πορεία τοῦ ἡλίου) ἀλλὰ καὶ τὴ νύχτα, καὶ ὅταν ὁ οὐρανὸς ἦταν ἀκόμη ἀναστρὸς καὶ συννεφιασμένος!...

Ο ΒΟΔΕΝΩΝ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 10)

»Ἄς ἔλθωμε στὸν Μελέτιο.

Ὁ Μελέτιος, πράγματι, εὐεργέτησε τὸν τόπο.

Κατήργησε, μὲ τὰ μέσα πού εἶχε στὴν Κωνσταντινούπολι, πολλοὺς ἀδικούς φόρους κι' ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ τοὺς χριστιανούς. Τόσα πολλὰ κατώρθωσε, πού κι' ἔπειτα ἀκόμα, ἀπὸ χρόνια πολλὰ στὰ Βοδενά οἱ κάτοικοι νὰ τὸν θυμούνται μὲ εὐγνωμοσύνη καὶ νὰ τὸν ὀνομάζουν ντελι Μελέτιο.

Στὴν Τουρκία ὅμως, τότε, τίποτε δὲν ἦταν σταθερὸ.

Ὁ φίλος τοῦ Μελετίου καὶ προστατῆς Μέγας Βεζύρης, ἔπεσε. Οἱ Τούρκοι ὑπάλληλοι πού εἶχαν τρομοκρατηθῆ ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη, ζητοῦσαν τώρα, πού ἔχασε τὴ δύναμί του, νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν. Φανατίσαν τὸν τουρκικὸ τὸν ὄχλο ἐναντίον του καὶ ἀρχισαν νὰ δολοφονοῦνε τοὺς ἐντοπίους φίλους του καὶ συνεργάτας, ὅπως τὸν Στόικο κ.λ.π.

Κινδύνευε καὶ τὸ κεφάλι του τὸ ἴδιο.

Βλέποντας κι' αὐτὸς ὅτι δὲν θὰ τελείωνε καλὰ ἐκεῖ καὶ ὅτι ἡ παρουσία του κακὸ πλέον ἔκανε στὰ Βοδενά, ζήτησε καὶ ἐπέτυχε τὴν μετάθεσί του ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Πισιδεῖα, ὅπου καὶ ἀπέθανε στὰ 1858.

Τοῦ ἀλησμονήτου γιὰ τὰ Βοδενά ἀρχιερέως τούτου, ἡ εἰκὼν εἶνε ζωγραφισμένη στὸ σκέπασμα ἑνὸς κουτιοῦ παληοῦ, πού τὸ ἔχει μιὰ οἰκογένεια στὴν Ἐδεσσα.

Καλὸν θὰ ἦτο νὰ ζητηθῆ καὶ νὰ ἀναρτηθῆ εἰς τὴν σημερινὴν Μητρόπολιν, ἂν δὲν κάηκε κατὰ τὴν περυσινὴν μεγάλην πυρκαϊάν τῆς πόλεως, ἢ ἂν δὲν κατεστράφηκε, ὅπως καταστρέφονται ὅλα τὰ παλιὰ καὶ τὰ ὠραῖα εἰς τὰ Βοδενά!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.